

מתני אף כרבנן שאמרו 'השאר יהא מונח עד שיבא אליהו' כשודאי הוא של אחד, - אבל כאן במשנתנו יתכן שזה של שניהם. לכך יחלוקו בשבועה. ואפי' ברבי יוסי דס"ל דא"כ מה הפסיד רמאי אלא הכל יהא מונח עד שיבוא אליהו' - אפי' דודאי יש מנה למר ומנה למר וכ'ש כאן דשם ודאי יש רמאי אבל כאן יתכן ששניהם הגביהו יחד דשם קנס לרמאי כדי שיודה אבל במשנתנו אין לו הפסד דא"כ גם במקח וממכר.

החילוק מכל חנוני על פנקסו שכל אחד נשבע ונוטל מבעה"ב לא אומרים שיהא מונח עד שיבא אליהו, למרות שיש וודאי רמאי דחנוני א"ל לבעה"ב: אני עשיתי שליחותך, ומה יש לי גבי מהשכיר? אף שנשבע לי לא נאמן לי בשבועה, את האמנתו, שלא אמרת לי ליתן לו בעדים ושכיר גם אמר לבעה"ב: אני עבדתי בשבילך ואין לי עם החנווני ואפי' שנשבע לי לא נאמן - הלכך שניהם נשבעים ולוקחים מבעה"ב.

- ר"ח קמייתא -

תני ר"ח: מנה לי בידך והלה אומר: אין לך בידי כלום. והעדים מעידים שיש לו נ' זוז - נותן לו חמשים זוז, וישבע על השאר, שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים, מקל וחומר.

ותנא תונא: שנים אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וכו' דאנן סהדי דמה שתפס שלו הוא ותני ישבע 'שלא תהא הודאת פיו' דמודה במקצת חייב שבועה, 'גדולה מהעדאת עדים מק"ו' - וקמ"ל דישבע לא שפיו אין מחייבו ממון וק"ו לעדים שמחייבים ממון.

דגם פיו מחייבו ממון בהודאת בע"ד

ב. ולא שפיו אין מחייבו קנס ק"ו לעדים שמחייבים קנס

- דמה לפיו שמחייבו קרבן משא"כ עדים

- ודחי' דר"ח כר"מ ס"ל שעדים מחייבים קרבן מק"ו גבי עדים אומרים אכלת חלב והוא אומר לא אכלתי דאם הביאוהו שנים לידי מיתה חמורה, כ"ש לידי קרבן הקל. וחכ"א דאם ירצה לומר מזיד הייתי יפטר

ואין לפרוץ דמה לפיו שמחייבו אשם - דאשם היינו קרבן.

ואין לפרוץ דמה לפיו שמחייבו חומש! - דר"ח כר"מ ס"ל דכמו דמחייב קרבן מק"ו ה"נ חומש

אלא פרכינן דמה לפיו שאינו בהכחשה ובהזמה, משא"כ עדים שישנן ג. ולא ממון שאין עד אחד מחייבו, כ"ש עדים המחייבין ממון -

דמה לעד דכל מה שמעיד נשבע אבל עדים על מה שכפר נשבע.

ד. ולא מגלגול שבועה דעד אחד - דמה לגלגול שבועה שכן שבועה

גוררת שבועה תאמר בעדים דממון מחיבי

אלא ק"פ אתי בצד השווה דפיו ועד אחד דע"י טענה וכפירה הן באין ונשבע